

תת"ע 8289/02/16 - יוסף ניסן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 8289-02-16 מדינת ישראל נ' יוסף ניסן
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת דורית בונדה
המבקש	יוסף ניסן
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן כנגד המבקש בהעדרו ביום 4.5.16, זאת לאחר שהמבקש זומן לדיון כדן אולם לא התייצב לדיון אליו זומן.
2. הבקשה הועברה לתגובת המשיבה, אשר הגישה התנגדותה לבקשה.
3. כעולה מהבקשה, אשר לא נתמכה בתצהיר, הרי שהמבקש אכן זומן לדיון ההקראה כדן, אלא שלדבריו, בטעות רשם ביומנו כי הדיון נקבע ליום 5.5.16 ובדיעבד התברר לו כי טעה ברישום. לטענת המבקש נגרם לו עוול בעצם מתן הדו"ח והוא מבקש לזמנו מחדש.
- המבקש לא פירט בבקשתו מהו העוול אשר נגרם והאם קיימת בפיו הגנה כלשהי ומהי הגנתו.
4. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, סבורני כי דין הבקשה להידחות.
5. אין חולק כי המבקש זומן כדן לדיון ההקראה וכי אי התייצבותו נבעה בשל חוסר תשומת לב מצדו וטעות ברישום מועד הדיון. טעם זה אין בו בכל הכבוד כדי להביא לפתיחת שערי בית המשפט בשנית וראו בעניין זה עפ"ת 6357-04-09 טאהא נ' מ.י. תביעות חדרה (מיום 2.6.09), שם קבע בית המשפט המחוזי בחיפה:

"... וגם שיכחה של מועד דיון אינה מהווה סיבה מוצדקת לביטול פסק דין וקיום דיון נוסף. (ע"פ 418/85 רוקינשטיין נ' מ"י, פ"ד לט (3), 279; רע"פ 5377/03 וג'די ג'מאל נ' מ"י, (לא פורסם), ניתן ביום 29.6.03). "שיכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון. דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו". (רע"פ 9142/01 סוראיא איטליא נ' מ"י, פ"ד נז(6), 793).

וכן ראו, ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד ל"ט (3), 279, בעמ' 280:

"זכותו של הנאשם היא, כי יוזמן כדין וכי תינתן לו האפשרות להיות נוכח במשפט, במועד שנקבע, אם יבחר בכך. כידוע, יש לא מעטים מבין הנאשמים בעבירות תנועה, אשר בוחרים מעיקרא שלא להתייצב בשל טעמים שונים, ואף זאת זכותם, אם הם מקיימים את התנאים שנקבעו בקשר לכך בחיקוקים הרלוואנטיים; מכאן גם התפתחה השיטה של ברירת המשפט, הנוגת עתה ואשר בנויה כל-כולה על קיום הדיון שלא בנוכחות הנאשם, אלא אם זה האחרון בוחר בכך מפורשות. משקיבל הנאשם את ההודעה על מועד המשפט, ניתנה לו בכך ההזדמנות הנאותה שיהיה לו, כדברי הסניגור המלומד, יומו בבית המשפט. אם שכח את מועד המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו. השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חוסר תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. מערכת המשפט חייבת לשאוף לכך, כי המשפטים יתנהלו כסדרם ובמועד שנקבע להם מעיקרא, וכי לא יתפתח או יתרחב הנוהג של דחיות מיותרות או של דיון כפול ללא צורך, שיש בהם כדי להעמיס על קופת הציבור בכלל ועל בתי המשפט בפרט עומס נוסף, שאין הם יכולים לעמוד בו ואשר גם אינו מוצדק לגוף העניין. מי ששכח יישא בתוצאות שיכחתו, ולא הציבור בכלל, ובתי המשפט בפרט, הם שיצטרכו ללכת עקב בצד אגודל אחרי מידת תשומת הלב, אותה מוכן פלוני לגייס במועד נתון לעניין ההליכים המשפטיים שנפתחו נגדו" (ההדגשות אינן במקור - ד.ב.).

6. למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם כאמור מטעמיו הוא בחר חרף זימנו כדין, שלא להתייצב לדיון.
7. בע"פ (י-ם) 9407/05 קינג אללה נ' מדינת ישראל (מיום 9.8.05) נדרש בית המשפט למקרים הרבים בהם אין מתייצבים נאשמים לדיונים בתיקי תעבורה:

"בית המשפט העליון פסק לא אחת, כי לנוכח ריבויים של מקרי אי ההתייצבות, במיוחד בתיקי תעבורה, יש לקבוע כי ברגע שהנאשם הוזמן כדין, ניתנה לו האפשרות להיות נוכח במשפטו ולנסות להוכיח את חפותו. ומשלא התייצב, אין לו אלא להלין על עצמו, ודי בכך כדי שיהיה לו יומו בבית המשפט".

8. אף אם אצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, בעוד המבקש לא טרח בבקשתו להתייחס לקיומה של הגנה מטעמו, אם בכלל, הרי שהלכה היא כי היה על המבקש להתייצב לדיון ולטעון טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמי שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט אדמונד לוי (בדימוס) ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם: "אם היו בידי המבקש ראיות לכך שלא חטא בחלק מהעבירות שיוחסו לו, היתה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראתו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו..."
9. עיון בגזר הדין אשר ניתן כנגד המבקש אף מלמד, כי נגזר עליו קנס בהתאם לצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002 ולא מעבר לכך.

10. במכלול נסיבות אלה, לא מצאתי כי נתקיימו אילו משני התנאים הקבועים בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], והמאפשרים היעדרות לבקשה ומשכך, אני מורה על דחייתה.
11. כפועל יוצא מכך, פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבקש ביום 4.5.16 יוותר על כנו.
12. המזכירות תשלח החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ג' אייר תשע"ו, 11 מאי 2016, בהעדר הצדדים.